

i Grund- og Hussskat 23,000 Kr., og i Formue- og Lejlighedsskat 260,000 Kr., i Horsens henholdsvis 44,000 Kr. og 204,000 Kr., og i Kolding 6,004 Kr. og 148,340 Kr. Medens Forholdet her i Kjøbenhavn er det, at over 50 pCt. af Skatterne udskrives som Skat paa fast Ejendom, udskrives i det sidstnævnte Eksempel kun $\frac{1}{25}$ som Skat paa fast Ejendom, hele Resten efter Formue- og Lejlighed. Hvis den kjøbenhavnske Skat blev udskreven efter et lignende Forhold, altsaa kun $\frac{1}{25}$ paa fast Ejendom, maatte man her have en Indkomstskat af $6\frac{1}{4}$, eller nærmere $6\frac{1}{2}$ pCt. Jeg kan med det samme nævne, at det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Borup) har i sin Egenskab af Finansborgmester i en Artikel i Berlingske Tidende erkendt, at Skatten i Kjøbenhavn er 20 Kr. pr. Individ, i Købstæderne 13 og paa Landet 12 Kr. De over 50 pCt., der udskrives paa fast Ejendom, betales naturligvis ikke af Grundejerne, men disse optræde som Skatteopkrævere for Kommunen ved at lægge Skatten videre over paa Lejerne. Det er dog det klogeste at tage Hensyn til dette Forhold, naar Folk ville flytte til Kjøbenhavn, fordi Skatterne her menes at være lave. Jeg tror nu i det hele ikke, det er Hensynet til, om de skulle betale 10 eller 20 Kr. i Skat, der er det bestemmende for Pensionister og lignende med Hensyn til at flytte til Kjøbenhavn. Der er her helt andre Momenter, der gøre sig gældende. Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Johnsen) ønskede med Hensyn til § 7, at Kommunerne gaves noget større Frihed, end der her er foreslaaet. Ja, der kan man se, hvor forskellige Meningerne kunne være. Maaske kan man netop sige, at det fremgaar af de forskellige Udtalelser, at § 7 heldig har truffet den Sandhed, der ligger i Midten. Thi vi have jo her hørt et Medlem mene, at Kommunerne burde have større Frihed, et endnu videre Spillerum, end der gives i § 7, medens et andet æret Medlem, det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup), fandt dette Spillerum alt for stort. Det samme har været Tilfældet i Folketinget, hvor ogsaa nogle ærede Medlemmer have sagt, at Kommunerne burde have et større Spillerum end foreslaaet, medens andre have ment, at Spillerummet var for stort. Naar det samme ærede Medlem mente, at den foreslaaede Bestemmelse om Produktionsforeninger, hvis Virksomhed „ikke helt er begrænset til Medlemmernes Kreds“, vil give store Fortolkningsvanskeligheder, skal jeg sige, at kunne vi finde et Udtryk, der klarere og tydeligere siger, hvad Meningen er — den Mening, vi alle

have dermed — skal jeg være rede til at optage det til Forhandling. Men naar det ærede Medlem mener, at Ordene kunne fortolkes eller udvides til Produktionsforeninger, der „væsentlig virke uden for Medlemmernes Kreds“, vil en saadan Fortolkning dog aabenbart intetsteds blive taget for gyldig. Det glæder mig, at det ærede Medlem, som Repræsentant for en Købstad-kommune, finder de ny Fordelingsregler, som ere indsatte i Folketinget, heldige og udtalte sin Anerkendelse deraf.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) havde forskellige Udsættelser mod Lovforslaget, men det glædede mig, at disse Udsættelser dog ikke vare større, end det viste sig, og de vare jo ogsaa ret faa i Tal. Den første angik Spørgsmaalet om, hvorvidt Rente af visse Fideikommiskapitaler bør henregnes til de Indtægter, som her foreslaas gjorte til Genstand for mellemkommunal Beskatning. Som jeg allerede har udtalt i forrige Møde, minder jeg om, at det ikke er Regeringens Forslag, det indkom i Folketinget ved 3die Behandling. Jeg indser ganske vist, at der kan være Vanskeligheder derved, men Folketingets Udvalg tog Hensyn til de mange og som det synes ret velbegrundede Adresser, der i den Retning indkom fra en Række Sogneraad. At Bestemmelsen skulde føre til, at Nyderen af Renten af en saadan fast Fideikommiskapital stavnsbindes, mener naturligvis det ærede 12te kongevalgte Medlem slet ikke. Det kan jo være Nyderen af en saadan Kapital ganske ligegyldigt, om Skatten falder til en enkelt Kommune eller fordeles mellem den Kommune, hvor han har skattepligtigt Ophold, og den Kommune, hvor Hovedsædet i hans Fideikommis er beliggende. Det vil kunne være den vedkommende Nyder ganske ligegyldigt, og det kan ikke i mindste Maade siges at stavnsbinde ham. Med Hensyn til § 7 mente det samme ærede Medlem, at Bestemmelsen om, at Skatteyderens Indkomst skal udfindes efter Reglerne for Statsindkomstskatten, kunde misforstaas. Men det ærede Medlem erkendte jo straks efter, at naar man læste videre, var der ingen Misforstaaelse. Nej, her staar jo udtrykkeligt og klart, at de Regler, Statsindkomstskatten fastsætter om, hvad der skal regnes som Indtægt og hvad ikke, ogsaa skulle gælde ved den kommunale Ligning. Men, sagde det ærede Medlem, herved faar man ingen Garanti for, at Kommunerne ikke handle vilkaarligt ved Ansættelsen til Formue- og Lejlighedsskat. Og det ærede Medlem udtalte, at man nu kan se